

Sant Josep vist per Paul Claudel

per Jesús Farrés

Us dic sincerament que he tingut un disgust, quan s'ha precisat oficialment que per Sant Josep no sigui festa. I penso que aquest sentiment és compartit per molta gent a Catalunya. Quin deu ésser el motiu que faci palès que la festa de Sant Josep sigui una data tan entranyable en la vida del nostre país?

Certament que molts catalans, d'origen o bé d'adopció per residència, porten aquest nom (jo mateix el tinc de segon nom de bateig); però això tot sol potser no explica aquest interès tan generalitzat a Catalunya, perquè la festa sigui conservada.

Potser és influència de la seva situació en el calendari, tocant a l'equinocci de primavera, que s'escau al dia 20 de març. El cert és que, sigui per una circumstància o altra, el dia de Sant Josep per a nosaltres, els catalans, té un encís particular.

Recordo que fa molts anys, quan érem un grupet d'adolescents als quals, els altres ens motejaven de "lletraferits", anàvem ca-da dijous al vespre a casa de l'enyorat Mn. Geis, a aprendre d'escriure una mica menys malament al català; i en una ocasió el nostre dilecte mestre i amic ens féu a mans un llibre d'escrits del literat francès Paul Claudel, que tenia per títol "Positions et propositions" perquè hi fèssim exercicis de traducció al català; i a mi em tocà un escrit titulat "Lletra sobre Sant Josep", que després d'haver passat pel sedàs de les mi-llores que hi va introduir el mestre, merescué d'ésser publicat al setmanari "FLAMA", de la Federació de Joves Cristians de Catalunya.

Claudel feia una sèrie de reflexions sobre el que els Evangelis ens expliquen de Sant Josep, que no és molt. La Sagrada Escriptura diu que era un home "Just", paraula que allí equival a "Sant"; però ens conta ben poques coses personals d'ell. No heu remarcat mai que no hi ha als Evangelis cap paraula pronunciada per Sant Josep? Doncs és així. Però, certament, no devia pas ésser mut.

Per lamentar la mala nova d'haver-se perdut la festa, crec que avui és oportú de fer una memòria d'aquest Sant tan vinculat al sentir del nostre poble, transcrivint literalment una part d'un text de Paul Claudel. És com segueix:

"Sant Josep, com devia ésser de pacient i fort contra l'enuig, com el sol, que cada matí recomença, sense enutjar-se, la seva ruta! Jo el veig tornant de Caifa, un dia de tardor, on s'ha anat a cercar la seva fusta amb un carretó atrotinat. Jo el veig que passa Sizon, en aquest indret on hom albira davant seu tota la plana d'Esdrelon fins a les muntanyes de Transjordània, el territori ell sol de sis tribus. El carretó s'enfonsa en el fang fins a la roda. Després el veig al seu taller un matí de sol; jo sento la serra i el bruit sonor dels trossos de fusta, sento un infant que vé a cercar-lo i que crida "Josep, Josep!" El seu obrador devia ésser estimat pels noiets, com ho són sempre tots els dels fusters. Després el veig que retorna de Jerusalem, davant de l'astorament de tothom, amb la seva promesa tan jove i tan dolça, (no pas gaire estimada del món, ella també). Jo els veig

quan arriben, i la veïna complaent que els havia preparat la casa... Quins comentaris, sobre tot això, el vespre, a la font!

Josep és el patró de la vida amagada. L'Escriptura no diu d'ell ni un mot. És el silenci qui és el pare del Verb. Quins contrastes, en ell! És el Patró dels solters i dels pares de família; el dels laics i el dels contemplatius; el dels sacerdots i el dels homes de negocis. Perquè Sant Josep era fuster. Estava obligat a discutir amb els clients i de signar petits contractes, de perseguir els deutors recalcitrants, de pledejar, de comprometre, de comprar les seves provisions en la forma més avantatjosa, reflexionant sobre les ocasions, etc.

Com els seus darrers dies de feblesa degueren ésser entendridors, entre Jesús i Maria, quan ja no podia treballar! Jo veig el cotxe d'alguna d'aquelles belles dames que anaven a les aigües de Tiberíades aturant-se davant de la casa del fuster malalt per fer reparar el carruatge. És Jesús mateix el que se n'encarrega i li pren les eines de les mans.

Tot això s'esdevé sense remor al més profund d'aquest Imperi Romà, ple d'orgull i de crims, com la nostra civilització actual! No és ni Cèsar ni Plató. No hi ha més que tres pobres persones que s'estimen, i són elles les qui van a canviar la faç del món. Tot això passava al peu d'una muntanya tota rodona que és el Thabor, i al lluny s'albira el gran cim del Carmel. Les viles veïnes s'anomenen Canà, Najum, Endor, Mageddo. En tres hores s'arriba a aquest brillant país del llac de Genesareth, que era el que és avui Aix-les-Bains, i que ara es troba desert i inhabitat".

(Del llibre "Positions et Propositions")

Radio Grau

CONTINUÏTAT I SERVEI

Rambla, 14 - Tel. 725 93 33
SABADELL

Radio Grau

VISITEU ELS SECTORS DE
GAMMA BLANCA
INFORMÀTICA
TV - COLOR - VIDEO - HI-FI
DISCS - COMPACT DISC